

Chương 58

Càn Khôn Kiếm

Độc Cô Thanh Tùng không dám ngang nhiên xâm nhập vào khúc quanh sườn núi, chàng dè bước từng bước một chàng vừa đi chàng vừa nghĩ:

“Tên súc sanh quả tới số rồi mới cao hứng dừng chân thách thức ta!”

Khi gần đến nơi bỗng chàng nghe đâu đây có tiếng nước chảy re re, bất giác chàng giật mình tự thốt:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Tên súc sanh đã trốn rồi!

Chàng vận khí nhún chân, nhảy vọt lên không đảo mắt nhìn xuống xa xa, đồng thời chàng độ chừng chỗ đứng của Huỳnh Long Tử vận dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng đánh xuống hai phát.

Chàng hét to:

- Súc sanh! Mau nạp mạng!

Một góc núi chỗ khúc quanh chạm phải chưởng kinh, vỡ tan đá vụn bắn đi rào rào.

Độc Cô Thanh Tùng đảo lộn người trong không trung một vòng, đáp xuống sau cơn chấn động chưởng kinh của chàng gây ra không gian chìm lặng hoang vắng lạnh lùng, không một bóng người thấp thoáng.

Huỳnh Long Tử biến đâu mất dạng? Nếu hắn bị chưởng kinh đánh trúng hẳn phải nằm bở xác tại đây, nhưng Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhìn quanh, ngoài cành cây đổ ngã, đá vỡ chập chồng chàng chẳng thấy gì cả!

Hắn trốn thoát? Hắn không tài nào thoát kịp thế công của chàng nổi? Thế hắn đi đâu?

Độc Cô Thanh Tùng không phí bỏ một phút giây nào, lão mình vút tới trước chàng thấy một ngọn suối, rộng độ ba trượng, chung quanh địa điểm giòng nước trong vắt chảy theo lòng đá tạo nên tiếng róc rách đều đều.

Bên kia bờ suối, là vách đá đứng thẳng, vượt được vách đá đó lên trên đỉnh, không phải là việc dễ dàng, dù có làm được cũng không thể nào nhanh chóng.

Luận về công lực Huỳnh Long Tử không thể có khinh công siêu thượng đến độ thoát đi do con đường đó lên đỉnh thác trong thoáng mắt rồi, như vậy nếu hấn do con đường đó chạy đi ít ra hấn cũng còn ở lưng chừng vách núi... Song Độc Cô Thanh Tùng không trông thấy gì cả.

Lạ thật ! Thế thì hấn chạy ngã nào, nếu không theo lối duy nhất đó !

Độc Cô Thanh Tùng dậm chân, tức tối :

- Hấn thoát đi rồi ! Hấn thoát theo giòng suối này chắc chắn !

Chàng tiếc hận một lúc không còn biết làm gì khác hơn, đành trở lại lên lưng Long Mã, định đến chỗ Đơn Dương Tử đang chờ đợi, thuật sơ tình hình cho lão ấy biết.

Chàng giục ngựa đi liền chỉ trong phút giây sau, chàng đã đến chỗ cũ.

Nghe tin đại ca Kim Thành Tử bị Nhị ca Huỳnh Long Tử dùng kiếm hạ sát, Đơn Dương Tử đau đớn quá toan đập đầu vào đá tự sát.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức khuyên giải, lâu lắm lâu mới nguôi cơn bi thảm.

Lão căm hờn thề nguyên :

- Ta sẽ giết chết tên súc sanh phản bạn, để báo thù cho Đại ca ta !

Độc Cô Thanh Tùng phụ họa :

- Tên súc sanh đó còn sống được, quả thật không có thiên lý trên đời này !

Hấn sẽ đến nương nhờ Vạn Cực Đền Quân ẩn nấp dưới sự che chở của lão ác ma mình có tìm hấn cũng khó khăn lắm !

Đơn Dương Tử cương quyết :

- Có khó cách mấy cũng phải tìm ra hấn ! Dù tan xương nát thịt ra cũng phải tìm cho ra hấn !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Tiểu sanh hứa sẽ giúp tiền bối một tay, nếu lần sau gặp hấn nhất định tiểu sanh phải bắt cho được hấn giao nạp tiền bối trị tội, xin tiền bối cho tiểu sanh biết chỗ ở của mình đi !

Đơn Dương Tử suy nghĩ một phút :

- Được, nếu bắt được hần người nam đến Cát Thiên Tuế, trong Thành Kim Lăng.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, chàng nhớ lại lời dặn dò của lão già câu áo xanh, liền hỏi :

- Tiền bối là Cát Thiên Tuế ở đất Kim Lăng ?

Đơn Dương Tử lắc đầu :

- Không ! Ta chỉ là một người khách trong gia đình lão Cát thôi !

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi :

- Vậy ra tiền bối ẩn dật nơi đó ? Cát Thiên Tuế là người như thế nào ?

Đơn Dương Tử lắc đầu ;

- Ta rất mơ hồ về lai lịch và cứu cánh của lão ấy, lão là một nhân vật thuộc trăm năm về trước, theo lời người trong gia quyến, lão không màng danh lợi thích thú thanh nhàn, thói thường buông câu giòng biếc suy nghiệm thế thái nhân tình, không hề can thiệp vào việc đời lâu lắm, nghe nói mười mấy năm trước đây bỗng nhiên lão bỏ nhà ra đi không trở lại, có giả thuyết cho rằng lão vào non chọc đạo, sự thật không ai biết lão sống chết như thế nào.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng chàng thức ngộ ngay lão già chàng gặp ngay bờ đầm mấy hôm trước đúng là Cát Thiên Tuế.

Chàng cười thâm lão ung dung ở đây chứ lão vào non học đạo gì ? Tuy chàng biết lão có võ công siêu tuyệt, song không ngờ lão lại là nhân vật từng có thành tích oanh liệt trên giang hồ, chẳng vậy mà thanh danh của lão quá to lớn đến độ suốt trăm năm qua giang hồ còn có người nhắc nhở tới !

Chàng không tiết lộ sự việc đó với Đơn dương Tử, chàng cũng không hỏi gì thêm nữa chàng chỉ thốt :

- Nếu tiểu sanh rồi rãnh thế nào tiểu sanh cũng đến Kim Lăng một chuyến bái yết tiền bối, giờ tiểu sanh xin cáo từ để lo mấy việc cấp bách.

Thực ra Đơn Dương Tử đã biết thân phận của chàng như thế nào rồi, bởi trên giang hồ còn ai không biết con Long Mã là cước lực của chàng ?

Nhân ra con Long Mã là nhận ra chàng ngay và Đơn Dương Tử đã thấy con Long Mã rồi, dù chàng không xưng tên họ lão cũng thừa hiểu.

Đợi cho Độc Cô Thanh Tùng đi xa rồi lão thở dài luôn mấy tiếng, lẩm nhẩm với mình :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người xuất hiện trên giang hồ là thiên hạ võ lâm không biết bao nhiêu người trở thành oan hồn dã quỷ ! Người sẽ thoát được sự bao vây của toàn thể võ lâm không ? Khi công đạo nói lên tiếng nói của nó rồi khi công phần thành hình rồi thì cái sát kiếp hãi hùng khai diễn khốc liệt như thế nào thực không thể lường được ?

Lão lắng nghe tiếng ngựa hí vang lên trong đêm dài vắng lặng, lồng lộng giữa vùng đồi núi hoang lương tiếng ngựa hí càng phút càng nhỏ dần, một lúc lâu rồi tắt lịm.

Lão lắc đầu thở dài đưa ánh mắt mơ màng nhìn sao trời đoạn phóng mình chạy đến ngôi nhà cỏ, thu dọn thi hài Kim Thành Tử.

Rời Nga My Đơn đi hai ngày đường, Độc Cô Thanh Tùng đến một thôn nhỏ gồm độ năm trăm nóc nhà, chàng nghe lòng đói.

Thôn không lớn, trong toàn thôn chỉ có một ngôi quán duy nhất, không còn chọn lựa được nữa chàng xuống ngựa bước vào gọi rượu thịt, vừa ăn uống vừa phác họa cuộc hành trình sắp tới.

Bỗng nhiên chàng nghe tiếng vó ngựa rầm rập từ ngoài ô thôn vọng đến, đoàn ngựa chạy về hướng Tây. Đồng thời một con ngựa khác rẽ vào thôn, đến ngang ngôi quán thì dừng lại.

Một tên hán tử áo tím từ trên ngựa nhảy xuống chạy xồng xộc vào, chưa đến nơi là mồm đã oang oang, giọng thô tục cộc cằn :

- Chủ quán đâu ? Dọn rượu ra đây ! Mau lên !

Người trong quán biết ngay gặp phải tay không vừa, cùng lảng xăng chạy ra chạy vào, kẻ mang rượu người mang thức nhắm dọn lên bàn, rượu thuộc loại tốt lâu năm. Hán tử trông thấy sáng mắt lên hai tay nâng nguyên vò nghiêng miệng nốc kêu ừng ực.

Làm một hơi, chừng như đã khát lắm hán đặt vò xuống bàn, khà mấy tiếng tán :

- Tuyệt ! Tuyệt !

Bỗng hần đảo mắt nhìn ra cửa thấy Long Mã ngậm cỏ nơi lề đường hần cả kinh, thất sắc. Hần mất vẻ bình tĩnh rú lên thất thanh :

- Hồng Long Cái Tuyết ! Hồng Long Cái Tuyết ! Trời !

Hần lúng túng thế nào quờ tay đụng một cái bát, bát rơi xuống nền, vỡ tan kêu soăng một tiếng lạnh.

Rồi như cơn gió lốc hần lao nhanh người ra cửa, hấp tấp nhảy lên lưng ngựa toan chạy đi.

Độc Cô Thanh Tùng dĩ nhiên nhận ra hần là một nhân vật trong Huyết Ma Bang, dáng hống hách của hần chứng tỏ ra hần cũng thuộc hàng tử Hươu chủ trở lên, hay một thuộc hạ quan trọng trong Tổng Đoàn.

Chàng điểm một nụ cười lạnh, nhẹ nhàng cất tiếng gọi :

- Bằng hữu làm gì mà vội thế ? ít ra cũng phải nhớ thanh toán tiền rượu rồi đi đâu thì đi chứ ?

Đại hán giật mình quay lại thấy chàng từ trên ngựa tụt xuống như cái yên có thoa dầu trơn, hần đứng chết lạng như pho tượng đất hần hé mồm mà không thốt được tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng cười thành tiếng :

- Bằng hữu làm gì vội thế ? Tôi tưởng bằng hữu chưa được đã khát chứ ?

Vào đây mà làm thêm mấy chén nữa đi không lẽ vừa gặp nhau lại phải tránh mặt nhau sao ?

Đại hán như bị thôi miên riu riu đi vào đến trước bàn của chàng, hần bỗng nhủn người ra khụy đôi chân xuống.

Không té hần sợ quá mà khụy xuống hay hần tự động quỳ trông mặt hần lúc đó không còn một điểm thần sắc ?

Độc Cô Thanh Tùng nhẹ đưa tay nâng hần lên, cười thốt :

- Rượu đây, uống đi bằng hữu ! Tôi phải mừng bằng hữu mấy chén mới phải lẽ.

Chàng nâng bình rượu, rót ra chén đưa cho hần.

Hắn đưa hai tay tiếp lấy nâng lên miệng liền, tay hắn run rẩy quá độ lại đổ trượt rượu ra hai bên mép hơn nửa phần chén, phần còn lại chỉ vào mồm, không đầy một ngụm.

Độc Cô Thanh Tùng như không nhìn thấy vẻ lính quỳnh sợ hãi của hắn cất tiếng hỏi:

- Bằng hữu có việc gì mà vội vã thế? Định đi đâu? Đợi chậm trễ chẳng?

Đại hán áo tím lí nhí:

- Phía trước! Trước mặt đây!

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười:

- Trước mặt? Mà ở đâu mới được chứ? Địa phương nào? Nhà ai?

Đại hán áo tím cố gắng lắm mới thốt nên lời:

- Ôn Gia Trang! Tại nhà Càn Khôn Kiếm Ôn lão đầu!

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng:

- Ôn Gia Trang? Chẳng như bằng hữu không đi một mình.

Đại hán gật đầu:

- Đồng lắm! Có đến tám người! Do Kim Bài Lang Quân hướng dẫn.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình:

- Như vậy là có mang Kim Bài Lệnh theo chứ?

Đại hán gật đầu:

- Có!

Độc Cô Thanh Tùng chú mắt nhìn hắn:

- Việc gì quan trọng đến nỗi phải mang Kim Bài Lệnh theo?

Gương mặt đại hán biểu lộ vẻ thống khổ quá rõ rệt, hắn do dự mãi chừng như hắn cảm thấy khó nói quá, nhưng không nói thì không xong với chàng.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt, bắn tinh quang chiếu thẳng vào mặt hắn:

- Cứ nói đi, không việc gì đâu tôi bảo đảm cho bằng hữu!

Đại hán còn lạ gì mình lâm vào trường hợp khó xử? Nói ra chứ chắc gì sau này mình được yên với thượng cấp, mà không nói thì hiện tại cái khổ đến liền.

Cuối cùng hắn bắt buộc phải khai ngay:

- Ôn lão đầu tại Ôn Gia Trang có hai thanh kiếm tên là Càn Khôn Song Kiếm, quý báu vô cùng, kiếm đó chém sắt như bùn bất cứ loại kim khí nào, châu ngọc nào cứng rắn nhất trên đời cũng không chịu nổi một nhát Càn Khôn Kiếm. Để Quân mấy phen sai phái thuộc hạ đến mượn dùng, song đều bị lão từ chối. Vì vậy, Kim Bài Lệnh đến Ôn Gia Trang, bắt buộc Ôn lão đầu phải hiến kiếm. Nếu lão không hiến Kim Bài Lang Quân sẽ dùng đến võ lực đoạt thử.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm, chàng nghĩ:

“Vậy là Du Văn Tuấn đến hồi mặt vận rồi, nên tin này mới đến tai ta!”

Chàng đứng lên vẫy tay sang đại hán:

- Bằng hữu có thể đi được rồi nhưng nếu thông minh một chút bằng hữu sẽ không bao giờ tiết lộ có gặp tôi tại đây! Nên nhớ là mình còn gặp lại nhau tại Ôn Gia Trang đó!

Đại hán áo tím gật đầu lia lia vội ra cửa, thót lên lưng ngựa đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng gọi chủ quán thanh toán tiền xong cũng lên ngựa theo sau.

Không bao lâu chàng đã thấy bọn áo tím lố nhố bảy tám người đang rong ngựa phía trước chúng phi ngựa có vẻ vội vã lắm.

Chàng sợ mất hút chúng vội thúc gối vào Hồng Long Mã gấp vó theo liền, nhưng không đuổi thẳng chàng hoành cương ngựa rẽ sang bên đường, bọc một vòng quang vượt lên ngang chúng cách khoảng xa xa. Chàng sợ chạy theo sau ắt chúng nghi ngờ thành hồng mưu định.

Không lâu lắm, chàng thấy phía trước có một thôn trang, trang viện có vẻ khả quan lắm.

Quanh trang viện có tường cao bao bọc, điều đó chứng tỏ Trang chủ là tay có hạng trong võ lâm, từng tạo nên ân oán trong giang hồ nên sợ biến cố bất ngờ, thiết lập một hệ thống phòng vệ quá kiên cố.

Độc Cô Thanh Tùng xuống ngựa tìm chỗ cho con Long Mã ẩn dạng, đoạn tự mình giở Quỷ Ảnh Vô Hình khinh công lao tới như vệt khói mờ, qua đầu tường vào bên trong trang viện.

Dĩ nhiên trong trang không một ai trông thấy chàng, chàng cứ lướt qua, lướt lại một lúc, đến tòa đại sảnh nhìn trước, nhìn sau, chàng leo mình đeo vào một cây xuyên nằm yên lặng.

Không lâu lắm có tiếng vỗ ầm ầm vào cửa trang, rồi một giọng nói cao ngạo, hống hách vang lên :

- Càn Khôn Kiếm Ôn lão đầu ! Mau ra đây tiếp Kim Bài Lệnh của Võ Lâm Thánh Tôn !

Một tên trong trang định hấp tấp chạy ra nhìn một thoáng, lại hấp tấp chạy vào dằng dấp hấn kinh hoàng khủng khiếp vô tưởng, hấn gọi ầm lên :

- Lão gia ơi ! Lão gia ! Có người gọi lão gia ra tiếp Kim Bài Lệnh ngoài kia !

Một lão già có bộ râu thưa bạc trắng hiện ra, bước đi ung dung vững chắc, vòng theo hành lang đến thẳng đại sảnh hỏi :

- Ôn Trường Nhân ! Có việc gì mà người kêu lên như thế ? Bình tĩnh một chút không được à ?

Giọng nói của lão vừa trầm vừa ổn, chứng tỏ lão có tinh thần kiên định vô cùng.

Tên trang định còn thở mạnh, lập lại :

- Bên ngoài có người gọi lão gia ra tiếp Kim Bài Lệnh !

Lão già lùi nhanh hai bước cao giọng giục :

- Việc quan trọng như vậy, phải mở cổng trang ngay !

Tên trang định vâng một tiếng lớn, toan quay mình chạy đi bỗng một tiếng ầm vang lên, chừng như là tiếng cánh cổng bị phá vỡ tiếp theo đó là giọng nói của Du Văn Tuấn oang oang vọng vào :

- Ôn lão đầu ! Người đóng cửa cự tuyệt Kim Bài Lệnh, biết tội như thế nào chưa ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, than thầm :

“Cái thanh danh của Song Phi Khách vang lừng một thời ta tưởng tạo một sự nghiệp giang hồ như vậy, cũng phải vào nguy ra tử lắm phen, thế mà hôm nay lại bị hai

tên nghịch tử làm tiêu tan như mây khói. Đáng thương hại cho người vô cùng mà cũng đáng hận chúng vô cùng!”

Chàng nhìn xuống thấy Càn Khôn Kiếm Khách họ Ôn đứng tại trung ương sảnh đường mặt trắng nhợt người cứng như tượng gỗ.

Lão đứng lặng một lúc lâu, bỗng lão gào lên :

- Thôi thế là hết ! Trên giang hồ còn ai dám nói đến hai tiếng công đạo nữa không ?

Chừng như lão vừa quyết định xong thái độ mặt lão không còn trắng nhợt nữa, những đường gân hằn lên rõ rệt, lão bật chuối cười giòn, cười to đến suýt vỡ nóc tòa đại sảnh. Lão hét lên :

- Vạn Cực Đế Quân chưa đăng quan tột vị, sao dám xưng là Võ Lâm Thánh Tôn Chứ ?

Chòm râu bạc lưa thưa của lão, không gió đưa mà cứ run run mãi, lão đã tức uất, khí uất tràn lòng làm đứng sững tóc, lông, râu, làm rung chuyển mọi đường gân, thớ thịt.

Trong khi đó tiếng chân thỉnh thỉnh vang lên, rồi một bọn áo tím hiện ra, đi đầu là Du Văn Tuấn.

Chúng đến đại sảnh trong tay Du Văn Tuấn, hiển nhiên là phải có chiếc Kim Bài.

Hắn chưa kịp mở miệng, bỗng có tiếng y phục chạm ào ào, một thiếu nữ độ mười bảy mười tám, vận y phục chẹt, từ hậu đường tiến ra đại sảnh, đứng một bên Ôn Trang chủ.

Du Văn Tuấn thoáng đưa mắt nhìn nàng hất hàm hỏi :

- Cô nương là ai ?

Càn Khôn Kiếm Khách họ Ôn đáp thay :

- Con gái lão, tên Ôn Tú Cầm.

Du Văn Tuấn ạ một tiếng :

- Khá quá !

Đoạn đưa cao chiếc Kim Bài lên :

- Võ Lâm Thánh Tôn truyền lệnh Càn Khôn Kiếm Khách Trang chủ Ôn Gia Trang dưới chân núi Nga My phải hiến ngay đôi kiếm báu, Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn này có phận sự phải tiếp nhận kiếm và bắt luôn người.

Thốt xong, Du Văn Tuấn điểm phốt một nụ cười hời :

- Ôn Hoằng Khai ! Người có nghe ta nói gì không ?

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoằng Khai đổi sắc mặt liên tiếp, thoát xanh, thoát trắng, thoát hồng.

Qua phút giây quá nặng nề, đột nhiên Ôn Hoằng Khai cao giọng :

- Càn Khôn Kiếm là vật phòng thân của Ôn Hoằng Khai, có thể nào khinh thường rời xa nó để giao nạp cho ai khác ?

Du Văn Tuấn bật cười cuồng ngạo :

- Ha ha ! Ôn lão đầu ! Ta xem ra người vẫn còn ngoan cố lắm ! Lệnh của Đế Quân còn ai dám chống lại chứ ! Đừng nói hai thanh kiếm nếu là mạng sống của người, người cũng phải cúi đầu hiến nạp !

Nghे hần nói thiếu nữ đứng bên cạnh Ôn Hoằng Khai trợn tròn đôi mắt hét to:

- Cuồng đồ câm miệng ngay ! Ta xem ra người chưa đến đời là một kẻ hoàn toàn mất gốc, tại sao người...

Du Văn Tuấn cười dòn, chặn lời nàng :

- Cô nương ơi ! Nếu cô nương chưa muốn có cuộc phân ly giữa hai cha con, thì cô nương nên khuyên nhủ lão ấy ngoan ngoãn một chút, Thanh Kiếm dù sao cũng không thể ngang giá trị với một mạng người.

Ôn Tú Cầm rút thanh trường kiếm bên mình ra, thanh kiếm theo đà tay chạm vào võ bật thành một tiếng soảng rợn người.

Nàng phát lớn :

- Cuồng đồ ! Hãy xem vật này sửa trị người !

Bàn tay nàng khể lắc mũi kiếm vẽ thành một đoá hoa sáng, đóa hoa đó bay vút đến Du Văn Tuấn.

Du Văn Tuấn khể dịch thân mình tránh sang bên, gương mặt trầm ngay xuống...

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai sợ còn gái thọ hại vì sơ xuất vội hét lớn :

- Cầm Nhi không nên vọng động ! Mau vào trong lấy kiếm ra đây cho cha !

Ôn Tú Cầm rú lên :

- Trời ! Gia Gia !

Ôn Hoàng Khai quát :

- Chớ có nhiều lời ! Hãy nghe ta ! Đi nhanh đi !

Du Văn Tuấn cười lạnh :

- Ta chỉ tưởng người không chịu trao kiếm !

Ôn Hoàng Khai phẫn nộ cùng cực :

- Vạn Cực Đế Quân chưa đăng quang tự vị, lại tự mình phát động Kim Bài làm như vậy không sợ giang hồ cười chê cho sao ?

Du Văn Tuấn bữu môi, hừ một tiếng :

- Người gan to bao lớn, dám buông lời xúc phạm đến Đế Quân.

Đoạn hấn cao giọng quát :

- Anh em đâu ? Còn chờ gì không hạ lão ấy ?

Tám tên đại hán áo tím đứng sau lưng hấn, lập tức nhào tới ôm chặt Ôn Hoàng Khai vào người.

Ôn Hoàng Khai đảo tròn đôi mắt, mấy sợi râu thưa dựng ngược lên, gằn giọng :

- Nếu các người dám chạm đến Ôn Hoàng Khai này thì đừng hòng có Càn Khôn Kiếm qua tay !

Du Văn Tuấn hừ lạnh :

- Người có biện pháp gì giữ kiếm khỏi hiến nạp ? Lão thất phu ! Cho người biết hôm nay người không hiến kiếm thì Ôn Gia Trang này sẽ biến thành bình địa.

Ôn Hoàng Khai rùng mình :

Du Văn Tuấn tiếp nối :

- Người cho rằng chúng ta không dám tận diệt toàn nhân số tại đây sao ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe Du Văn Tuấn buông lời tàn độc chàng sôi động huyết khí lên, không còn dần được nữa nhưng chưa kịp phát tác thì Ôn Tú Cầm mang kiếm ra...

Nàng vừa đặt chân lên hành lang để tiến vào đại sảnh độc Cô Thanh Tùng bỗng sanh một ý nghĩ, vội buông mình đáp xuống.

Ôn Tú Cầm kinh hoàng, kêu lên :

- Người...

Nàng chưa dứt câu cho tròn ý Độc Cô Thanh Tùng sực nhẹ một tiếng, đoạn thốt :

- Cô nương bình tĩnh ! Tôi là kẻ xuất hiện để giải nạn cho Gia Gia cô nương đây ! Xin trao kiếm cho tôi, tôi sẽ thay cô nương mang ra đây cho.

Ôn Tú Cầm trở mắt nhìn chàng, chân thì lùi lại mấy bước :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Tạm thời cô nương đừng vội tìm hiểu tôi là ai ?

Ôn Tú Cầm lùi lại một bước nữa đôi mắt đẹp của nàng mở lớn nhìn chòng chòng vào chàng.

Nàng phát giác ra chàng trai anh tuấn trước mặt nàng có võ công kỳ diệu, võ công đó biểu hiện rõ rệt trong ánh mắt sáng ngời của chàng. Tia nhìn của chàng kinh khiếp quá nghiêm lạnh quá ! Ánh mắt đó cũng biểu lộ rõ rệt chánh khí của một con người hành hiệp trọng nghĩa.

Tuy nhiên, nàng vẫn còn ngái ngại làm sao nàng run giọng :

- Nhưng ta có biết người là ai ? Thân hay thù ?

Độc Cô Thanh Tùng cố trấn an nàng :

- Tôi là kẻ qua đường thấy sự bất bình ra tay can thiệp, có thể thôi !

Ôn Tú Cầm vẫn do dự như cũ :

- Người nói thế, làm sao ta tin được ? ít ra ta cũng phải biết tên họ của người chứ ?

Độc Cô Thanh Tùn suy nghĩ một chút :

- Tôi là Độc Cô Thanh Tùng ! Cô nương có nghe tên họ tôi chứ ?

Ôn Tú Cẩm thất sắc, lùi thêm ba bước nữa :

- Người là Độc Cô Thanh Tùng ! Trước kia là Liệt Mã Cuồng Sanh, hiện giờ là Huyết Ảnh Tử ?

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên gật đầu :

- Đúng vậy !

Ôn Tú Cẩm không nói gì thêm nữa, mà nàng còn gì để nói chứ ? Mặc chàng là Liệt Mã Cuồng Sanh, mặc chàng là Huyết Ảnh Tử ! Miễn chàng là cừu địch của Huyết Ma Bang là đủ rồi.

Nàng trao ngay đôi kiếm Càn Khôn cho chàng, dặn dò :

- Đừng giết chết chúng nhé !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao ?

Nàng đáp nhanh :

- Giết chết chúng là gây đại họa cho Ôn Gia Trang đấy !

Chàng trêu :

- Vậy là cô nương có ý tha cho chúng, mặc dù chúng đã vô lễ với linh tôn ?

Nàng gật đầu :

- Đuổi chúng đi là hơn !

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười, phát một cử chỉ trấn an nàng rồi thốt :

- Tôi sẽ làm sao cho chúng từ nay không dám bén mảng đến Ôn Gia Trang nữa!

Rồi chàng đi ngay vào đại sảnh.

Du Văn Tuấn đã trông thấy chàng từ xa rồi, hấn biến sắc mặt nhưng hấn là kẻ linh xảo gian hoạt vô cùng, vội quát bọn thuộc hạ.

- Bắt lão già ngay.

Chính hấn động thân trước hơn bọn thuộc hạ.

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai hét lớn :

- Các người dám vô lễ với ta ?

Hai cánh tay vung ra, lão tận dụng toàn công lực tu vi suốt mấy mươi năm dài, đánh ra hai chưởng khí thế không kém phần mãnh liệt kinh hồn.

Bọn Du Văn Tuấn bắt buộc phải lùi lại một bước.

Vừa lúc đó một tràng cười cuồng ngạo vang lên, một bóng màu tro chớp lên bên cạnh Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai đã có thêm một người người đó luôn mỉm cười giòn.

Bảy tên đại hán trong số tám mạng cùng rú lên một lượt :

- Huyết Ảnh Tử !

Tên thứ tám mặt như màu đất lùi nhanh về phía sau.

Độc Cô Thanh Tuyền dứt tràng cười hét lớn :

- Dừng lại tất cả !

Bọn Huyết Ma Bang như nhũn người ra, đôi chân run run cơ hồ suýt sụm xuống, chúng luôn mỉm rú khiếp :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Ôn Tú Cẩm theo sau Độc Cô Thanh Tuyền, đã đến nơi đứng bên cạnh Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai, nàng thấp giọng thốt :

- Gia Gia ! Y sẽ giải nguy cho mình ! Y là Độc Cô Thanh Tuyền, mình nên để y xử trí với bọn chúng.

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai không còn biết sự tình ra làm sao nữa, diễn tiến xảy ra quá đột ngột biến chuyển hần cục diện, lão ngây người, để mặc con gái lôi kéo lão tạt qua một bên nhường cho Độc Cô Thanh Tuyền đối diện với Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn.

Độc Cô Thanh Tuyền nhìn hần, điểm nụ cười nhẹ :

- À ! Thiếu Trang chủ Bạch Mã Trang ! Đã lâu lắm rồi mình mới gặp nhau !

Du Văn Tuấn trông thấy bọn đại hán đã lùi xa, bỏ mặc hần cô lập tại cục trường dù sao hần cũng không khổ nao núng. Hần đứng tại chỗ, không nói năng gì cả, há mồm, trợn mắt, không rõ hần quá sợ hay quá tức.

Mãi một lúc lâu, hần mới trầm giọng buông từng tiếng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Còn ai vong ân bội nghĩa hơn người ! Đã có cái tâm cầm thú, còn dám nhìn mặt ta à ?

Độc Cô Thanh Tùng cười giòn :

- Thiếu Trang chủ bảo tôi có tâm cầm thú ? Trong hai chúng ta ai mới đáng bị mắng cầm thú ?

Du Văn Tuấn hừ một tiếng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ai sợ người là Huyết Ảnh Tử chứ ta xem người rất thường ! Người là một tên súc sanh, không hơn không kém !

Hắn đã mắng chàng là súc vật lần thứ hai !

Độc Cô Thanh Tùng bắt đầu sôi giận :

- Du Văn Tuấn, Gia Gia người đã chết vì tay Vạn Cực Đế Quân người không nghĩ đến mối huyết hải thâm thù, người lại còn cúi đầu chịu lệnh nơi kẻ thù, cái tâm địa của người có còn là tâm địa của một con người không ? Trong hai chúng ta ai là cầm thú ?

Du Văn Tuấn thẹn đỏ mặt, hét lên một tiếng :

- Câm ngay !

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếp :

- Súc sanh !

Du Văn Tuấn tắt nghẹn lời, trơ trẽn quá.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -